

3. Præterea. Nulla causa præsupponit effectum suum. Sed in eo quod accedit ad ordines, præsupponitur gratia, per quam fit idoneus ad executionem ordinis. Ergo talis gratia non confertur in ordinis collatione.

Sed contra. Sacramenta novæ legis efficiunt quod figurant. Sed ordo per numerum septenarium significat septem Spiritus Sancti dona, ut in littera dicitur. Ergo dona Spiritus Sancti, quæ non sunt sine gratia gratum faciente, in ordine dantur.

Præterea. Ordo est sacramentum novæ legis. Sed in diffinitione talis sacramenti ponitur, ut gratiæ causa (1) existat. Ergo causat gratiam in suscipiente.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Uterius. Videtur quod in sacramento ordinis non imprimatur character quantum ad omnes ordines. Quia ordinis character est quedam spiritualis potestas. Sed quidam ordines non ordinantur nisi ad quosdam actus corporales, scilicet ostiarum, vel acolythi. Ergo in eis non imprimitur character.

2. Præterea. Omnis character est indelebilis. Ergo per characterem homo ponitur in statu à quo non possit recedere. Sed illi qui habent aliquos ordines, possunt licite redire ad laicatum. Ergo non imprimitur character in omnibus ordinibus.

3. Præterea. Ut supra dist. III. dictum est, per characterem homo adscribitur ad aliquando sacramentum dandum, vel accipiendum. Sed ad susceptionem sacramentorum sufficienter homo ordinatur per characterem baptismalem; dispensator autem sacramentorum non constituitur homo nisi in ordine sacerdotali. Ergo in aliis ordinibus non imprimitur character.

Sed contra. Omne sacramentum in quo non imprimitur character, est iterabile. Sed nullus ordo est iterabilis. Ergo in quolibet ordine imprimitur character.

Præterea. Character est signum distinctivum. Sed in quolibet ordine est aliqua distinctio. Ergo quilibet ordo imprimitur characterem.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Uterius. Videtur quod character ordinis non præsupponat characterem baptismalem. Quia per characterem ordinis homo efficitur dispensator sacramentorum, per characterem baptismalem susceptivus eorumdem. Sed potestas activa non præsupponit de necessitate passivam, quia potest esse sine ea, sicut patet in Deo. Ergo character ordinis non præsupponit de necessitate characterem baptismalem.

2. Præterea. Potest contingere quod aliquis non sit baptizatus, qui se baptizatum æstimat probabiliter. Si ergo talis ad ordines accedat, non consequitur characterem ordinis, si character ordinis præsupponat baptismalem: & sic ea quæ facit vel in consecratione, vel in absolutione, nihil erunt; & in hoc Ecclesia decipietur: quod est inconveniens.

Sed contra. Baptismus est janua sacramentorum. Ergo cum ordo sit quoddam sacramentum, præsupponit baptismum.

QUÆSTIUNCULA IV.

1. Uterius. Videtur quod præsupponat de ne-

(2) Al. consistat.

cessitate characterem confirmationis. Quia in his quæ sunt ordinata ad invicem, sicut medium præsupponit primum, ita ultimum præsupponit medium. Sed character confirmationis præsupponit baptismalem quasi primum. Ergo character ordinis præsupponit characterem confirmationis quasi medium.

2. Præterea. Qui ad alios confirmandos ponuntur, maxime debent esse firmi. Sed illi qui sacramentum ordinis suscipiunt, sunt aliorum confirmatores. Ergo ipsi maxime debent habere sacramentum confirmationis.

Sed contra. Apostoli receperunt potestatem ordinis ante ascensionem, Joan. xx. 22. ubi dictum est eis: *Accipite Spiritum Sanctum*. Sed confirmati sunt post ascensionem per adventum Spiritus Sancti. Ergo ordo non præsupponit confirmationem.

QUÆSTIUNCULA V.

1. Uterius. Videtur quod character unius ordinis præsupponat de necessitate characterem alterius. Quia major est convenientia ordinis ad ordinem quam ordinis ad aliud sacramentum. Sed character ordinis præsupponit characterem alterius sacramenti, scilicet baptismi. Ergo multo fortius character unius ordinis præsupponit characterem alterius.

2. Præterea. Ordines sunt quidam gradus. Sed nullus potest pervenire ad posteriorem gradum, nisi prius priorem conscenderit. Ergo nullus potest accipere characterem ordinis sequentis, nisi primum accipiat ordinem præcedentem.

Sed contra. Si omittatur aliquid in sacramento quod sit de necessitate sacramenti, oportet quod sacramentum iteretur. Sed si aliquis accipiat sequentem ordinem prætermisso primo, non reordinatur, sed confertur sibi quod deerat, secundum statuta canonum. Ergo præcedens ordo non est de necessitate sequentis.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quæstionem, quod *Dei perfecta sunt opera*, ut dicitur Deuter. xxxii. 4. & ideo cuicumque datur potentia aliqua divinitus, dantur ea per quæ executio illius potentie potest congrue fieri: & hoc etiam in naturalibus patet, quia animalibus dantur membra quibus animæ potentie possunt exire in actus suos, nisi sit defectus ex parte materia. Sicut autem gratia gratum faciens est necessaria ad hoc quod digne recipiat sacramenta, ita etiam ad hoc quod homo digne dispense; & ideo, sicut in baptismo, per quem homo fit susceptivus aliorum sacramentorum, datur gratia gratum faciens; ita in sacramento ordinis, per quod homo ordinatur ad aliorum sacramentorum dispensationem.

Ad primum ergo dicendum, quod ordo datur non in remedium unius personæ, sed totius Ecclesiæ: unde quod dicitur contra ignorantiam dari, non est intelligendum ita quod per susceptionem ordinis pellatur ignorantia in suscipiente, sed quia suscipiens ordinem præficitur ad pellendum ignorantiam in plebe.

Ad secundum dicendum, quod quamvis dona gratiæ gratum facientis sint communia omnibus membris Ecclesiæ, tamen actus illorum donorum, secundum quæ attenditur distinctio in membris Ecclesiæ, idoneus susceptor aliquis esse non potest, nisi charitas adsit; quæ quidem sine gratia gratum faciente esse non potest.

Ad

Ad tertium dicendum, quod ad idoneam executionem ordinis non sufficit bonitas quantacumque, sed requiritur bonitas excellens; ut sicut illi qui ordinem suscipiunt, super plebem constituuntur gradu ordinis, ita & superiores sint merito sanctitatis: & ideo præexigitur gratia quæ sufficiebat ad hoc quod digne connumerarentur in plebe Christi; sed confertur in ipsa susceptione ordinis amplius gratiæ munus, per quod ad majora reddantur idonei.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod circa hoc fuit triplex opinio. Quidam enim dixerunt, quod in solo ordine sacerdotali character imprimitur. Sed hoc non videtur verum; quia actum diaconi nullis potest exercere licite, nisi diaconus: & ita patet quod habet aliquam spirituales potestatem in dispensatione sacramentorum, quam alii non habent. Et propter hoc alii dixerunt, quod in sacris ordinibus imprimitur character, non autem in minoribus. Sed hoc nihil iterum est: quia per quemlibet ordinem aliquis constituitur super plebem in aliquo gradu potestatis ordinatæ ad sacramentorum dispensationem. Unde cum character sit signum distinctivum ab aliis, oportet quod in omnibus character imprimatur, cujus etiam signum est quod perpetuo manent, & nunquam iterantur. Et hæc est tertia opinio, quæ communior est.

Ad primum ergo dicendum, quod quilibet ordo vel habet actum circa ipsum sacramentum, vel ordinatum ad sacramentorum dispensationem; sicut ostiarum habent actum admittendi homines ad divinorum sacramentorum inspectionem, & sic de aliis: & ideo in omnibus requiritur specialis potestas.

Ad secundum dicendum, quod quantumcumque ad laicatum se transferat, semper tamen manet in eo character: quod patet ex hoc quod si ad clericatum revertatur, non iterum ordinem quem habuerat, suscipit.

Ad tertium dicendum, sicut ad primum.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod nihil potest aliquid recipere cujus receptivam potentiam non habet. Per characterem autem baptismalem efficitur homo receptivus aliorum sacramentorum: unde qui characterem baptismalem non habet, nullum alterum sacramentum suscipere potest; & sic character ordinis baptismalem characterem præsupponit.

Ad primum ergo dicendum, quod in eo qui habet potentiam activam à se, potentia activa non præsupponit passivam; sed in eo qui habet potentiam activam ab altero, præexigitur ad potentiam activam potentia passiva, quæ recipere possit potentiam activam.

Ad secundum dicendum, quod talis si ad sacerdotium promoveatur, non est sacerdos, nec conficere potest, nec absolvere in foro poenitentiali; unde secundum canones debet baptizari iterato, & ordinari. Et si etiam in Episcopum promoveatur, illi quos ordinat, non habent ordinem. Sed tamen pie credi potest quod quantum ad ultimos effectus sacramentorum summus sacerdos suppleret defectum, & quod non permitteret hoc ita latere quod periculum Ecclesiæ immineret posset.

(2) Al. præferri.

SOLUTIO IV.

Ad quartam quæstionem dicendum, quod ad susceptionem ordinis præexigitur aliquid quasi de necessitate sacramenti, & aliquid de congruitate. De necessitate enim sacramenti præexigitur quod ille qui accedit ad ordines, sit ordinis susceptivus, quod competit ei per baptismum: & ideo character baptismalis præsupponitur de necessitate sacramenti, ita quod sine eo sacramentum ordinis (2) conferri non potest. Sed de congruitate requiritur omnis perfectio, per quam aliquis reddatur idoneus ad executionem ordinis; & unum de istis est ut sit confirmatus: & ideo de congruitate character ordinis characterem confirmationis præsupponit, & non de necessitate.

Ad primum ergo dicendum, quod non est similis habitudo huiusmodi mediæ ad ultimum, & primi ad medium: quia per characterem baptismalem fit homo susceptivus sacramenti confirmationis; non autem per sacramentum confirmationis fit homo susceptivus sacramenti ordinis: & ideo non est similis ratio.

Ad secundum dicendum, quod illa ratio procedit de idoneitate quantum ad congruitatem.

SOLUTIO V.

Ad quintam quæstionem dicendum, quod non est de idoneitate superiorum ordinum quod aliquis minores ordines prius habeat: quia potestates sunt distinctæ, & una, quantum est de sui ratione, non requirit aliam in eodem subjecto: & ideo etiam in primitiva Ecclesia aliqui ordinabantur in presbyteros qui prius inferiores ordines non susceperant; & tamen poterant omnia quæ inferiores ordines possunt: quia inferior potestas comprehenditur in superiori virtute, sicut sensus in intellectu, & ducatus in regno. Sed postea per constitutionem Ecclesiæ determinatum est quod ad majora se non ingerat qui prius in minoribus officiis se non humiliavit. Et inde est quod qui ordinantur per saltum, secundum canones non reordinantur; sed id quod omissum fuerat de præcedentibus ordinibus, eis confertur.

Ad primum ergo dicendum, quod magis conveniunt ordines ad invicem secundum similitudinem speciei quam ordo cum baptismo; sed secundum proportionem potentie ad actum magis convenit baptismus cum ordine quam ordo cum ordine: quia per baptismum acquiritur homo potentiam passivam recipiendi ordines, non autem per ordinem inferiorem datur potentia passiva recipiendi majores ordines.

Ad secundum dicendum, quod ordines non sunt gradus qui occurrant in actione una, vel in uno motu, ut oporteat ad ultimum per primum devenire; sed sunt sicut gradus in diversis rebus constituti, sicut est gradus inter hominem & Angelum; nec oportet quod ille qui sit Angelus, prius fuerit homo. Similiter etiam est gradus inter caput & omnia membra corporis: nec oportet quod illud quod est caput, prius fuerit pes; & similiter est in proposito.

ARTICULUS III.

Utrum in suscipientibus ordines requiratur bonitas vitæ.

Ad tertium sic proceditur. Videtur quod in suscipientibus ordines non requiratur bonitas vitæ. (1) Vultur: Quia per baptismum fit homo susceptivus ordinis. (2) Vultur: Quia per baptismum fit homo susceptivus ordinis. (3) Vultur: Quia per baptismum fit homo susceptivus ordinis.

tas vitæ. Quia per ordinem aliquis ordinatur ad dispensationem sacramentorum. Sed sacramenta possunt dispensari à bonis, & à malis. Ergo non requiritur bona vita.

2. Præterea. Non est majus ministerium quod Deo in sacramentis exhibetur quam quod ipsi corporaliter adhibetur. Sed à ministerio ejus corporali non repulit Dominus mulierem peccatricem, & infamem, ut patet Luc. VII. Ergo nec à ministerio ejus in sacramentis tales sunt amovendi.

3. Præterea. Per omnem gratiam datur aliquod remedium contra peccatum. Sed illis qui habent peccatum, non debet aliquod remedium denegari quod eis valere possit. Cum ergo in sacramento ordinis gratia conferatur, videtur quod debeat etiam peccatoribus hoc sacramentum dari.

Sed contra. Levit. XXI. 21. (1) *Homo de semine Aaron qui habuerit maculam, non offerat panes coram Domino, nec accedat ad ministerium ejus.* Sed per maculam, ut dicit Glossa, omne vitium intelligitur. Ergo ille qui est aliquo vitio irreuitus, non debet ad ministerium ordinis adhiberi.

Præterea. Hieronymus dicit (super Epist. ad Titum cap. 11. in fine.) quod non solum Episcopi, & presbyteri, & diaconi debent magnopere providere ut cunctum populum cui præsent, sermone, & conversatione præcedant; verum etiam inferiores gradus, & omnes qui Domini (2) oraculo deserviunt: & quia vehementer Ecclesiam Dei destruit, meliores esse laicos quam clericos. Ergo in omnibus ordinibus requiritur sanctitas vitæ.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Ulterius. Videtur quod requiratur scientia totius Sacræ Scripturæ. Quia ille debet habere legis scientiam à cuius ore lex requiritur. Sed legem requirunt de ore sacerdotis, ut patet Malach. 11. Ergo ipse debet totius legis habere scientiam.

2. Præterea. I. Petr. 111. 15. *Parati semper ad satisfactionem omni poscenti vos rationem de ea quæ (3) in vobis est fide, & spe.* Sed reddere rationem de his quæ sunt fidei, & spei, est illorum qui perfectam scientiam Sacrarum Scripturarum habent. Ergo talem scientiam debent habere illi qui ponuntur in ordinibus, quibus verba prædicta dicuntur.

3. Præterea. Nullus congrue legit qui non intelligit quod legit: quia legere, & non intelligere, negligere est, ut dicit Cato. Sed ad lectores, qui est quasi infimus ordo, pertinet legere veteris testamenti: ut in littera dicitur. Ergo ad eos pertinet habere totius veteris testamenti intellectum, & multo fortius ad alios superiores ordines.

Sed contra est quod multi promoventur ad sacerdotium qui penitus de talibus nihil sciunt, etiam in religionibus multis. Ergo videtur quod talis scientia non requiratur.

Præterea. In vitis patrum legitur, aliquos simplices monachos ad sacerdotium promotos, qui erant sanctissimæ vitæ. Ergo non requiritur prædicta scientia in ordinandis.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Ulterius. Videtur quod ex ipso merito vitæ

(1) *Vulgata: Omnis qui habuerit maculam de semine Aaron sacerdotis, non accedat offerre hostias Domino nec panes Deo suo.* (2) *Hieronymi textus domui.* (3) *Vulgata: in vobis est spe.*

aliquis ordinis gradum consequatur. Quia, sicut dicit Chrysostomus (Auctor operis imperf. in Matth. hom. XLIII.) non omnis sacerdos sanctus est, sed omnis sanctus sacerdos est. Sed ex vitæ merito aliquis efficitur sanctus. Ergo & sacerdos, & multo fortius alios ordines habens.

2. Præterea. In rebus naturalibus ex hoc ipso aliqua in gradu superiori collocantur quod Deo appropinquant, & magis de ejus bonitatibus participant, ut Dionysius dicit IV. cap. ecclesiast. Hier. Sed ex merito sanctitatis, & scientiæ aliquis efficitur Deo propinquior, & plus de ejus bonitatibus recipiens. Ergo ex hoc ipso in gradu ordinis collocatur.

Sed contra. Sanctitas semel habita potest amitti. Sed ordo semel habitus numquam amittitur. Ergo ordo non consistit in ipso merito sanctitatis.

QUÆSTIUNCULA IV.

1. Ulterius. Videtur quod promovens indignos ad ordines non peccet. Quia Episcopus indiget coadjutoribus in minoribus officiis constitutis. Sed non possit eos invenire in sufficienti numero, si talem idoneitatem in eis requireret, qualis à Sanctis describitur. Ergo si aliquos non idoneos promoveret, videtur quod sit excusabilis.

2. Præterea. Ecclesia non solum indiget ministris ad dispensationem spiritualium, sed etiam ad gubernationem temporalium. Sed quandoque illi qui non habent scientiam, vel sanctitatem vitæ, possent esse utiles ad gubernationem temporalium, vel propter potentiam sæcularem, vel propter industriam naturalem. Ergo videtur quod tales posset sine peccato promovere.

3. Præterea. Quilibet tenetur peccatum vitare quantum potest. Si ergo Episcopus peccat indignos promovens, debet adhibere maximam diligentiam ad sciendum an illi qui accedunt ad ordines, sint digni, ut fieret diligens inquisitio de moribus, & scientia ejus, quod non videtur alicubi observari.

Sed contra. Pejus est promovere malos ad sacra ministeria quam jam promotos non corrigere. Sed Heli mortaliter peccavit non corrigens efficaciter filios suos de malitia sua: unde & retrorsum cadens mortuus est, ut dicitur I. Reg. cap. 14. Ergo multo fortius mortaliter peccat Episcopus qui indignum promovet.

Præterea. Spiritualia temporalibus sunt præponenda in Ecclesia. Sed mortaliter peccaret qui res Ecclesiæ temporales scienter sub periculo poneret. Ergo multo fortius peccaret qui poneret res spirituales sub periculo. Sed sub periculo ponit res spirituales quicumque indignos promovet: quia cuius vitæ despiciunt, ut dicit Gregorius, hom. XII. in Evang. necesse est ut prædicatio ejus contemnatur, & eadem ratione omnia spiritualia ab eis exhibita. Ergo indignos promovens, mortaliter peccat.

QUÆSTIUNCULA V.

1. Ulterius. Videtur quod aliquis in peccato existens possit sine peccato ordine suscepto uti. Quia peccat, si non utatur, cum ex officio teneatur. Si ergo utendo peccat, non potest peccata vitare; quod est inconveniens.

Præterea. Hieronymus dicit (super Epist. ad Titum cap. 11. in fine.) quod non solum Episcopi, & presbyteri, & diaconi debent magnopere providere ut cunctum populum cui præsent, sermone, & conversatione præcedant; verum etiam inferiores gradus, & omnes qui Domini oraculo deserviunt: & quia vehementer Ecclesiam Dei destruit, meliores esse laicos quam clericos. Ergo in omnibus ordinibus requiritur sanctitas vitæ.

SOLUTIO II.

2. Præterea. Dispensatio est juris relaxatio. Ergo quamvis de jure esset ei illicitum uti ordine suscepto, tamen ex dispensatione ei liceret.

3. Præterea. Quicumque communicat alicui in peccato mortali, peccat mortaliter. Si ergo peccator in usu ordinis peccat mortaliter tunc etiam peccat mortaliter qui ab eo aliquid divinorum accipit, vel ab eo exigit; quod videtur absurdum.

4. Præterea. Si utendo ordine suo peccat, ergo quilibet actus ordinis quem facit, est peccatum mortale; & ita, cum in una executione ordinis multi actus concurrant, videtur quod multa peccata committat; quod valde durum videtur.

Sed contra est quod dicit Dionysius in epistola VII. ad Demophilum. *Talis, scilicet qui non est illuminatus, audax videtur sacerdotibus manum apponens; & non timet, neque verecundatur divina præter dignitatem exequens, & putans Deum ignorare quod ipse in seipso cognovit; & decipere æstimat falso nomine patrem ab ipso appellatum; & audet ipsius muneris immundas infamias (non enim dicam orationes) super divina signa christiformiter enuntiare.* Ergo sacerdos est quasi blasphemus, & dicitur deceptor qui indigne suum ordinem exequitur, & sic mortaliter peccat, & eadem ratione quilibet alius ordinatus.

Præterea. Sanctitas requiritur in susceptione ordinis, ut sit idoneus ad exequendum. Sed peccat mortaliter qui cum peccato mortali ad ordines accedit. Ergo multo fortius peccat mortaliter in quolibet executione sui ordinis.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quæstionem, quod, sicut Dionysius dicit in 111. cap. ecclesiast. *Hier. ut subtiliores, & clariores essentia repletæ influxu solarium splendorum lumen in eis supereminens ad similitudinem solis in alia corpora involvunt; sic in omni divino non est audendum aliis dux esse, nisi secundum omnem habitum suum factus Dei formissimus, & Deo simillimus.* Unde cum in quolibet ordine aliquis constituitur dux alius in rebus divinis, in quolibet quasi præsumptuosus mortaliter peccat qui cum conscientia peccati mortalis ad ordines accedit: & ideo sanctitas vitæ requiritur ad ordinem de necessitate præcepti, sed non de necessitate sacramenti. Unde si malus ordinatur, nihilominus ordinem habet, tamen cum peccato.

Ad primum ergo dicendum, quod sicut vera sacramenta sunt quæ peccator dispensat, ita verum sacramentum ordinis recipit; & sicut indigne dispensat, ita indigne recipit.

Ad secundum dicendum, quod illud ministerium erat tantum in executione corporalis obsequii; quod etiam licite peccatores facere possunt; secus autem est de ministerio spirituali, ad quod applicantur ordinati; quia per ipsum efficiuntur medii inter Deum & plebem: & ideo debent bona conscientia nitere quoad Deum, & bona fama quoad homines.

Ad tertium dicendum, quod aliqua medicinæ sunt quæ exigunt robur nature, alias cum periculo mortis assumuntur; & alia sunt quæ debilibus dari possunt. Ita etiam in spiritualibus quædam sacramenta sunt ordinata ad remedium peccati, & talia peccatoribus sunt exhibenda, sicut baptismus & poenitentia; illa vero quæ perfectionem gratiæ conferunt, requirunt hominem per gratiam confortatum.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod in quolibet actu hominis, si debeat esse ordinatus, oportet quod adsit directio rationis. Unde ad hoc quod homo ordinis officium exequatur, oportet quod habeat tantum de scientia quæ sufficiat ad hoc quod dirigatur in actu illius ordinis: ideo talis scientia requiritur in eo qui ad ordines promovendi debet, & non quod universaliter in tota Scriptura sit instructus; sed plus & minus secundum quod ad plura vel pauciora se ejus officium extendit, ut scilicet illi qui aliis præponuntur curam animarum suscipientes, scient ea quæ ad doctrinam fidei, & morum pertinent, & alii scient ea quæ ad executionem sui ordinis spectant.

Ad primum ergo dicendum, quod sacerdos habet duos actus: unum principalem supra corpus Christi verum, & alterum secundarium supra corpus Christi mysticum. Secundus autem actus dependet à primo, sed non convertitur: & ideo aliqui ad sacerdotium promoventur, quibus committitur primus actus tantum; sicut religiosi quibus cura animarum non committitur: & à talium ore non requiritur lex, sed solum quod sacramenta conficiant: & ideo talibus sufficit, si tantum de scientia habeant quod ea quæ ad sacramentum perficiendum spectant, rite servare possint. Alii autem promoventur ad alium actum qui est supra corpus Christi mysticum; & à talium ore populus legem requirit: unde scientia legis in eis esse debet, non quidem ut scient omnes difficiles quæstiones legis, quia in his debet ad superiores haberi recursus; sed sciatur quæ populus debet credere, & observare de lege. Sed ad superiores sacerdotes, scilicet Episcopos, pertinet ut etiam ea quæ difficultatem in lege facere possunt, scient, & tanto magis, quanto in majori gradu collocantur.

Ad secundum dicendum, quod ratio reddenda de fide, non est intelligenda talis quæ sufficiat ad probandum quæ fidei, vel spei sunt, cum utrumque de invisibilibus sit; sed ut sciat in communi probabilitatem utriusque ostendere, ad quod non requiritur multum magna scientia.

Ad tertium dicendum, quod ad lectorem non pertinet tradere intellectum Sacræ Scripturæ populo, quia hoc est superiorum ordinum; sed solum pronuntiare: & ideo ab eo non exigitur quod habeat tantum de scientia quod Sacram Scripturam intelligat, sed solum quod recte pronuntiare sciat: & quia talis scientia de facili addiscitur, & à multis; ideo probabiliter æstimari potest quod ordinatus talem scientiam acquirat, si etiam tunc eam non habeat, maxime si in via ad hoc esse videatur.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod causa debet esse proportionata suo effectui: & ideo sicut in Christo, a quo descendit gratia in omnes homines, oportet quod sit gratiæ plenitudo; ita in ministris Ecclesiæ, quorum non est dare gratiæ sacramenta, non constituitur gradus ordinis ex hoc quod habeat gratiam, sed ex hoc quod percipit aliquod gratiæ sacramentum.

Ad primum ergo dicendum, quod Chrysostomus accipit sacerdotis nomen quantum ad nominis interpretationem, secundum quod sacerdos idem est quod sacra dans. Sic enim quilibet justus, in quantum sa